

Zrkadlo ako panoráma nášho života

Zrkadlo je možno viac než obyčajné zrkadlenie fyzickej reality. Vraví sa, že dlhým a častým sledovaním v zrkadle sa deje niečo v našej duši, čo buď vedie k prílišnému egu, alebo práve naopak ku komplexom menejcennosti. To by bola možno prvá cesta, ale pri použití trošky fantázie sa ponúka úplne iná možnosť – a to možnosť vstúpiť do akoby iného sveta, možnosť viac vidieť niečo iné zo seba, vidieť sa vlastne inak, ako nás vidia druhí, lebo v zrkadle je pravé naľavo a ľavé napravo. A keď má zrkadlo iný povrch, iné tvary, keď je zrkadlový obraz zmnožený pridaním ďalších zrkadiel, tak sa dá vytvárať iná hravá realita, môže sa meniť, akoby falšovať, vytvárať ilúzia, zmýliť cesta ako napr. v zrkadlových labyrintoch. Bavorský kráľ Ľudovít II. na svojom zámku Linderhof mal zrkadlovú miestnosť, v ktorej sa zvlášťne odrážal mesiac, zapálené sviečky sa v zrkadlách množili a omnoho viac osvetľovali miestnosť. Pobyt v takejto miestnosti mohol byť zvlášťne unášajúci. Dokonca sa často v minulosti i dnes v hypnóze využívala možnosť dostávať sa do médiumného stavu. V psychológii dostáva pojem zrkadla ešte širší rozmer v podobe termínu tzv. zrkadlovej projekcie do druhého človeka v zmysle: “Podľa seba, súdim Teba“. Ale i odraz nás vo svete, v tom ako nás ostatní vnímajú, ako na nás reagujú, i celý náš osud je akýmsi zrkadlovým obrazom nás samých. Vo fascinujúcom spracovaní filmu „Zerkalo“ Andreja Tarkovského je vidno životný príbeh muža mladej ženy, ktorá sa zároveň zvlášťne zrkadlí i v jeho matke a naopak, umocňujúc tak jeho duševné prežívanie a jeho osud. Tak sa zrkadlenie stáva silným s nami a s našim prežívaním. Tak nám môže nastaviť i svoju falošnú tvár – ako naznačuje ruská rozprávka Kráľovstvo krivých zrkadiel.

I naša spomienka nám dáva zrkadlo na nás samých, hovorí v nás. V našej mladosti vidíme akoby v zrkadlovej predtuche, to čo príde a v neskoršom veku sa spomienka stáva zrkadlovým obrazom nás samých a umožňuje nám chápať, čím sme boli a kam nás osud smeroval. Správne to naznačuje i príznačný názov knihy poetky Mily Haugovej „Zrkadlo dovnútra“, kde 1

poeticky opisuje spomienky na vlastný život.

Čo ak tesne prechádzajúc bránou smrti uvidí každý z nás akoby naraz v zrkadlovej panoráme svoj prežitý život a potom má možnosť v čomsi, čo je nazývané očistec práve zažiť časovo, čo spôsobil druhým, väčšinou to, ako ho vo svojom vnútri vnímali druhí – je mu vlastne nastavené toto zrkadlo. Toto všetko zažíva časovo asi tretinu svojho života, a asi to pre mnohých nie je ľahký pohľad a zážitok. Z tohto nastaveného zrkadla vyplýva ponaučenie a predsavzatie pre ďalšiu existenciu človeka. A tak sa zrkadlo a zrkadlenie človeka stáva reálnym symbolom ľudského osudu a ľudského prežívania.

Perla Perpetua Voberová